

Perspectiva creează lumea fiecăruia. Ce și cine suntem creează lumea noastră. Pentru un om al legii, oamenii se impart în infractori și ceilalți, mulți dintre ei „negustori cinstiți” doar pentru că nu au fost prinși încă.

Pentru un medic, oamenii sunt pacienți, ai lui sau ai altora, adică sută la sută suferinzi.

Pentru un profesor, toți sunt fie premianți, fie repetenți, adică învățăcei pe toată viața.

Pentru un politician, toți sunt potențiali furnizori de voturi.

Pentru un matematician, toți cei ce nu sunt – nu există.

Pentru fotbalisti, ceilalți sunt suporteri, așa cum pentru vedete de o zi, toți bărbații din topul averilor sunt potențiali logodnici.

Pentru bucătari, restul sunt gurmanzi.

Pentru un bancher, toți sunt beneficiari de credite. Pentru extremiști, toți sunt victime.

Pentru turmentat, toți sunt în ceață și se dedublează derutant.

Pentru cei buni, și ceilalți au suflet de aur, așa cum pentru vicleni, toți ascund un pumnal sub haină.

Ceea ce suntem determină esențial felul în care îi privim pe ceilalți. „Cine mai citește astăzi?” se întreabă cu dispreț, arrogant, cei ce n-au cunoscut bucuria adevărată a lecturii sau efervescența unui târg de carte.

„Cine mai merge astăzi la teatru, la operă, concerte, muzee?” se întreabă cu aer superior cei pentru care distracțiile sunt de cu totul altă natură și se petrec în cu totul alte spații, fără legătură cu ceea ce îmbogățește cu adevărat viața.

Cine mănâncă plescăind de plăcere scorpioni prăjiți, nu poate înțelege repulsia celuilalt față de această exotică slăbiciune.

Partea noastră de lume, mai generoasă sau mai îngustă, o modelează pe cealaltă, concentric, după chipul și asemănarea ei.

Pentru o buburuză, tulpina de floarea-soarelui e o adevărată probă de tenacitate, o călătorie a perseverenței. O furnică se poate îneca într-o picătură de ploaie, o găză e carbonizată de becul lămpii.

Unii privesc cu spaimă în sus, alții cu grijă în jos, alții la cei asemenea, de unde le-ar putea veni primejdia.

Că „lumea nu-i doar atât cât se vede cu ochii”, după cum spune înțelept o poveste sau că ea în niciun caz nu este „până la vârful pantofului”, cum sublinia ușor acidulat un scriitor contemporan pentru adolescenți, nu ne putem îndoii.

Fiecare își construiește propria lume în funcție de ceea ce este el însuși, de ceea ce-l definește, de ceea ce gândește, de orizontul personal, de perspectiva pe care i-o oferă propria fereastră deschisă spre lume. E important spre ce dă fereastra fiecăruia dintre noi!

Vestea că lumea e mare și că noi nu suntem centrul ei s-ar putea să fie, pentru mulți, surprinzătoare. Să ne lăsăm surprinși de ceea ce ne oferă, dar să ne-o construim astfel încât ea să devină miraculoasă, darnică și un continuu prilej de descoperire. Pentru că darurile ei se vor întoarce spre noi generos, ca o ploaie într-un ținut arid.

Nu întâmplător, în povești, eroul își găsește fericirea la capătul unei călătorii. Nu lumea vine la

noi acasă, ci noi trebuie să ieșim în lume și să-i lărgim orizonturile pas cu pas. Dar nu în orice direcție, așa cum căderea într-o prăpastie nu poate face parte dintr-un traseu turistic personal. Găsirea fericirii eroului din basme vine odată cu izbânda în beneficiul celorlalți, care abia apoi aduce și un câștig personal. A te dăruia, a te pune în slujba semenilor poate fi un sacrificiu care pe mulți îi sperie, pe care nu și l-ar asuma, Doamne ferește, niciodată. Cei mai mulți nu sunt făcuți pentru așa ceva, ci doar pentru o lume personală confortabilă, fără riscuri, colivie de aur a captivității.

Fiecare călătorește prin lume atât cât este capabil să o facă.

Dar călătorind, să ne uităm sub pașii noștri, pentru că trăim într-o lume a piticilor pe care-i putem ucide cu indiferență fără să vrem. Să ne uităm, deopotrivă, și deasupra noastră, pentru a nu fi striviți de alții, pentru că trăim, bieții de noi, și în lumea uriașilor. Problemă de perspectivă!

Prof. Ioana Luminița Ungureanu